

Colecția
OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

Atacul PSI

Arta războiului PSI

Arta războiului PSI – Protecția

Balchis2000: parola „Dumnezeu“

Cele 7 peceti

Devenirea

Kombat Ki

REIKI: între mit și realitate

Conferințe:

*Karma și dreptul divin,
Trezirea spirituală și conștiința de sine,
De la sex la îndumnezeire*

OVIDIU-DRAGOȘ ARGEȘANU

ARTA RĂZBOIULUI PSI

Ediția a IV-a

PRO DAO

POSTFAȚA LA EDIȚIA A II-A

Mai mult ca sigur că nu am completat *Arta războiului PSI* cu tot ce am descoperit nou în terapie, cursuri și viață. Atât mi-a venit în minte acum. Sper ca prin ceea ce am adăugat să fi descoperit celorlalți care caută lumină alte pietricele din mozaicul infinit al adevărului.

Și dacă prin ceea ce fac am reușit să apropii mai mulți oameni de Iisus, de Maica și de Dumnezeu înseamnă că mi-am îndeplinit menirea prin această carte pe care am scris-o din suflet. Lectură plăcută cititorilor și celor care mă plac și celor care mă contestă și drum plin de Lumină și Pace tuturor.

CUPRINS

Prefața la ediția a II-a	7
Argument	9
Război cu UNA	17
Despre credibilitate	29
Geniul	37
Despre suflet	40
Hoții de suflete	48
EU-I	52
Sinuciderile comandate	65
Karma	73
Regresia	77
Despre Reiki	80
Despre radiestezie	89
Legăturile	101
Magia plantelor	112
Hainele în magie	114
Magia țiganilor	117
Magia evreilor	133
Magia rușilor	143
Ritualul masonic	148
Ce este boala	158
Rugăciune	178
Concluzie	185
Postfața la ediția a II-a	188

evident, de energiile la care au acces. Am făcut diferite teste și am văzut că, dacă folosesc energii de vibrații mari, pacienții nu pot suporta lumina respectivă acuzând chiar dureri. Îți spun chiar să iei mâna de pe ei pentru că îi arde.

Așa că sfătuiesc preoții, înainte să abordeze un subiect, să îl studieze. A îndruma pe cineva și a o face greșit este un lucru grav, de care dăm socoteală mai mult decât atunci când greșim pentru noi, iar a-L mâhni pe Dumnezeu este de-a dreptul o nenorocire pentru noi toți, indiferent cât de tolerant și iubitor este El.

RĂZBOI CU UNA

sau

RĂZBOIUL DE TREIZECI DE ZILE

UNA nu este o femeie cum ar putea fi cineva tentat să creadă, ci una dintre structurile militarizate oficiale din România din cadrul căreia, la un moment dat, m-a contactat cineva, un colonel în rezervă, care mi-a spus că mi-a citit cartea și că are misiunea să formeze o nouă armă, arma PSI.

Am oroare de oamenii care vorbesc tare și de cei care vorbesc încet. Dacă psihologii vorbesc precum pitonul Ka din *Cărțile junglei*, când încerca să-l hipnotizeze pe Mowgli, în intenția de a sădi în subconștient mesaje subliminale doar de ei știute, militarii vorbesc tare, de parcă ar vorbi tot timpul unui întreg batalion. Se știe că prin cuvânt se transmite energie, dar am crezut că militarii sunt mai încuiați în ale spiritului până în momentul în care am cunoscut un colonel în rezervă, fost responsabil cu paza ambasadelor. Știa că nu sunt un ignorant și, când l-am întrebat de ce vorbește așa de tare, mi-a explicat că în felul ăsta îi mobilizează pe subalterni. Nu știa că ceea ce face este un transfer energetic, că proiecta energia lui asupra altora.

Era o cunoaștere incipientă de manipulare energetică și informatică, dar era!

Ei, momentul în care domnul colonel de la UNA a început să-mi urle la telefon gulgutele pe care și le pregătise dinainte, fără să vreau m-am crispat și mi-am adus aminte de fostul meu șef, întrebându-mă ce vrea de fapt de la mine, dincolo de povestea pe care mi-o spunea la telefon.

Pomeneam la un moment dat, în prima mea carte, despre adevărate „cursuri de marketing” (la care predă de obicei cineva școlit în afara țării) în cadrul cărora ești pus să înveți să te concentrezi pe cel de-al treilea ochi în timp ce reciți clientului o poveste învățată pe dinafară, timp în care îi transmiți mental dorința de a cumpăra un produs prost și scump!

Când am realizat că asta face domnul colonel, am devenit și mai interesat, pentru că eu știam că există o structură de acest gen. Mi-a replicat că existau persoane școlite în diverse țări, dar că nu acționau în cadrul unei arme organizate conform criteriilor NATO. Povești. Am continuat însă să mă fac că înghit găluștele frumos ambalate. Eram curios să văd ce vrea de fapt de la mine. Amuzant a fost când am ajuns și a început să mi se adreseze cu „domnule profesor”. O făcea ca din greșeală, cu umilință aproape, și poate că m-ar fi păcălit dacă nu aș fi cunoscut ceea ce în armată se cheamă „politica de cadre”. Mai exact, pentru cine nu știe, asta înseamnă A PROMITE ORICE FĂRĂ NICI O ACOPERIRE, PÂNĂ CE ÎȚI REALIZEZI SCOPUL! Fără cuvânt, onestitate sau acoperire prin fapte!

Urât, dar asta este politica serviciilor militarizate române. Momeala, mare, să predau la nou înființata școală (în sufletul meu cred sincer că aș fi bun pentru așa ceva și chiar mi-ar plăcea) tot ce ține de arma PSI. Sunt plimbat prin galeria profesorilor, generalilor și conducătorilor de oști români. Numai că nu mi se induce ideea că aș putea fi și eu într-un tablou, acolo.

Mi-a oferit chiar o schemă a noii structuri, pe care trebuia să fac adnotări cu ceea ce doream pentru utilizarea laboratorului, problemele pe care voiam sau consideram necesar să le studieze un laborator PSI. Ba am primit și actele acasă! Nu făcea decât să-mi inducă ideea că acest proiect era viabil și să mă „sparg”. În lumea parapsihologiei, cea mai importantă este informația, ori asta aveau nevoie de la mine. A urmat, chipurile, o întâlnire pregătitoare cu alte câteva persoane civile.

O fetiță cu tatăl ei, doctor în psihologie și sociologie, și o psiholoagă.

Într-o sală de ședințe cu fotolii de piele trebuia să facem, chipurile, o demonstrație în fața unor generali înainte de adevărata reprezentatie care avea loc a doua zi, vezi Doamne, în fața adevăratelor persoane care trebuiau convinse de necesitatea înființării acestei structuri.

Am urmărit un spectacol în care fetița, pregătită de doctorul în psihologie, „citea” cu degetele sau „vedea” culori și o inducție hipnotică a doamnei psiholog.

Când am ajuns în sală, fiecare s-a așezat în locul pe care îl simțea cel mai bun. Urma ceva care nu avea să-mi placă. În timp ce toți ceilalți se străduiau să arate diverse lucruri, eu făceam măsurători. Și am descoperit că toți cei de față aveau cunoaștere, într-un procent îngrijorător pentru mine, care eram singur împotriva lor. Cam 90% din cât am eu. Pe unul singur nu am reușit să îl măsoz și asta pentru că mi-a respins coarda cu care mă cuplasem la el. În momentul în care am încercat, mi-a azvârlit-o cât colo. Cred că era de la departamentul de informații, era cel mai deștept și singurul care nu m-a subestimat nici o clipă. L-am luat însă la purecat, ca să-i aflu toate capacitățile. Nu i-am văzut chipul din față nici o clipă. Tot timpul cât l-am privit, l-am zărit din profil, astfel că mi-ar fi greu să-l recunosc pe stradă.

L-am descoperit pe generalul care avea capacitatea de decizie și l-am măsurat. Am descoperit că avea probleme cu inima, convins că se manifestau ca dureri precordiale și nu numai. Mă iritaseră că mă făcuseră să aștept – li se părea și normal pentru că purtau tablele lor în formă de stele de parcă ar fi purtat pe umerii lor tot universul!

Când mi-a venit rândul, am început prin a le spune că nu sunt soldat al armatei române și, prin urmare, nu mă supun legilor lor. Deci îmi este perfect perpendicular ce grade au și că este o nesimțire ca eu, ca invitat, să-i aștept pe ei. Nu era interesul meu să-i cunosc și aveam pacienți pe care îi tratam și

pe care îi anunțasem să nu mai vină la cabinet doar pentru a le expune lor ideile mele în ceea ce privește pericolul unui război PSI. Apoi, după ce am văzut că li s-au lungit fețele, le-am povestit despre o pildă a lui Sun Tzu, care s-a dus la împăratul Chinei și i-a spus că poate să-i antreneze cea mai bună armată din lume. Împăratul i-a replicat că dacă este așa atunci poate să facă o armată și din concubinele lui. Sun Tzu a acceptat, cu condiția să i se îndeplinească cererile. S-a dus la femeile cu care trăia împăratul, le-a aliniat, le-a arătat care este stânga și care dreapta și apoi cum să percuteze la comanda lui. Le-a comandat: „La stânga!”, sau, mă rog, ce le-o fi comandat el. Femeile au început să chicotească, să-și de-a coate, dar evident că nu au făcut nimic. Cu răbdare, le-a rearanjat, le-a arătat din nou și le-a dat o nouă comandă. Au reacționat la fel. Și tot așa de câteva ori. Atunci a cerut împăratului să taie capul favoritei! Și cum promisesse să îl ajute cu tot ce îi cere, acesta a fost nevoit să-și omoare femeia pe care o plăcea cel mai mult. Evident că, la următorul ordin, toate s-au mișcat ca niște soldați antrenați!

Le-am explicat de ce pornisem dezbateră mea cu pilda aceea. Anume pentru faptul că nici eu nu am vrut să fac ceea ce fac în prezent, dar că, cu mintea de acum, îi recunosc necesitatea și înțeleg duritatea drumului pe care am fost nevoit să-l urmez. Că am învățat dur, trecând prin toate chinurile prin care trece un om, ca să învăț ceea ce am ajuns să știu. Drept urmare, mă gândeam să aplic pilda lui Sun Tzu ca să îi conving de puterea unei arme PSI. Doar că era ceva banal. Și i-am explicat generalului că, din motive de sănătate, nu ar rezista unui război PSI veritabil nici cinci minute. A sărit în sus doamna psiholog, care a încercat să insuflă ideea că eu încerc să induc generalului o stare de boală prin introducerea ideii în subconștient. Atât știa ea! Și asta fac, în general, cei care folosesc hipnoza în masă. Am lăsat-o să vorbească. Grijă cu care l-a apărât pe general dovedea că făcea parte din structura respectivă armatei.

Și atunci am aruncat bomba. Eu, Ovidiu Dragoș Argeșanu, iertată-mi fie mândria, am declarat război PSI structurii militare respective. I-am simțit cum renasc parcă din propria cenușă. S-au trezit parcă la viață din plictiseala care îi cuprinsese. Le-am spus că acel colonel care mă contactase nu avea habar și nici vreo vină pentru ceea ce voiam să fac. Și nu știa nici cum. Și că timp de treizeci de zile îi voi ataca PSI cu tot ceea ce știu, pe ei și familiile lor.

Eram liniștit, pentru că știam că au o capacitate de apărare și de atac PSI cu mult sub mine. Cea de apărare de 12% și cea de atac de 73% din a mea! Am atacat, nevoit fiind, vrăjitori care aveau cunoaștere 130% față de a mea și cu demoni câți nu aveam eu îngeri, ca să-mi protejez pacienții, așa că nu aveam de ce să îmi fie frică. Am luptat la nivel spiritual cu grupuri de evrei plătiți de firme pe bani grei, dar acum lupta cu ei era egală cu a lua bomboanele de la gura unui copil. Nu o zic din mândrie. Nu am vrut să lupt cu ei. Era nedrept față de ei și familiile lor și, nu în ultimul rând, față de a mea. Dar ghizii mei spirituali mi-au spus că sunt nevoit să o fac pentru că România nu are altă șansă de a accede la comanda NATO decât spiritul, cunoașterea. Avem o zestre ancestrală bună ca popor și coroborată cu protecția divină, datorată nenumăraților și necunoscuților sfinți născuți pe aceste plaiuri, suntem puternici. Am înțeles asta când i-am întâlnit pe cei de pe alte planete și care trăiesc în Dumnezeu.

Am fost întrebat cum aveam de gând să o fac și ce o să se întâmple.

Le-am replicat că știu cum, dar rezultatul final nu puteam să-l prevăd. Drăguță a fost reacția tatălui fetei care, chipurile, citea cu degetele. A sărit în sus că de ce să fie atacat și personalul civil. Hopa! Hopa! Penelopa! Mi-a picat și mie fisa că eram în corzi și că eram singurul *outsider* din încăpere! Toți erau angajați militari sau civili ai aceleiași instituții. Mai puțin fetița, al cărei tată însă nu se abătea de la regulă.

Știu că pare crud, dar erau niște oameni care s-au legat prin jurământ să apere acest popor în domeniul PSI. Nu cred că cineva din cadrul armatei are milă când este vorba de pregătirea fizică a unui soldat. Însă ei trebuiau antrenați psihic și chiar voiau să-și încerce puterile cu cineva. De ce toți, inclusiv personalul civil? Pentru că una este să te aperi pe tine, alta pe ceilalți și alta să o faci simultan pe ambele planuri. Iar eu cred că așa trebuie. Și nu îmi părea rău nici de ei, nici de familiile lor. Ca să învăț, părintele Argatu mi-a trimis în etape toate tipurile de demoni, de diverse mărimi, care evident mi-au afectat viața, familia, și pentru asta îi mulțumesc, pentru că m-a făcut cine sunt. Așa că, din dorința de a-i pregăti pe ei, am acceptat o dispută pe care ei au declanșat-o, dar căreia eu i-am dat glas.

Unul dintre generali m-a întrebat la plecare, când se adunaseră toți în jurul meu, dacă la sfârșitul acestei luni se va despărți de soție. O iubea și îmi părea rău pentru el. Știu ce se poate face unui cuplu ca să se spargă, iar pornirea unui „tăvălug” PSI nu lasă nici o viață neafectată. Celălalt, cu problemele de inimă, m-a întrebat ce ar putea face pentru inima lui. I-am spus că îi trebuie o echilibrare energetică și chiar un consult medical și medicație ca să prevină un eventual infarct.

M-am dus acasă și le-am spus alor mei despre ultima mea ghidușie. Prietena mea mi-a sărit în cap. Are ce are cu orgoliul meu. S-a născut parcă să mă scape complet de el. Și a crezut că motivul real era că îmi doream o confruntare cu cei de acolo. Sincer, nu voiam asta. Sunt chiar plictisit de lupta cu vrăjitorii, preoții răuvoitori, cu magii, maeștrii Reiki sau radiesteziști, ȝigani sau evreii. M-am hârșăit atâta în lupte PSI încât știu că din ele nu se poate să ieși fără să fii atins tu, ai tăi, ce iubești. De ce? Pentru că în magie fiecare își pune toată ura ascunsă cu grijă și nemanifestată din cauza fricii în fața legii. Mai exact, fiecare știe că din punct de vedere legal nu poți fi acuzat dacă omori printr-un act magic, indiferent că ești preot sau nu.

Singurul obstacol între tine și crimă este propria conștiință sau, dacă îl ai, Dumnezeu! Așa că nu mi-a făcut nici o plăcere să încep un asemenea război.

Când am spus mamei, ea a clătinat din cap:

„Măi, mamă!”, mi-a spus cu îngrijorare. „Iar o să vină o vreme neagră. Ce trebuie să fac eu?” A întrebat ca un soldat veritabil. Îmi venea să o pup pe mama mea, care mi-a fost alături la multe dintre excentricitățile mele, ca să nu le numesc nebunii.

„Nimic mai mult decât ai făcut până acum, să te rogi la Dumnezeu să scăpăm cu viață!”

De ce așa? Pentru că dacă îți lași viața în numele Lui, te ajută în așa fel încât să nu fii vulnerabil când ești atacat. Tu, ca simplu muritor, nu știi momentul în care un individ se hotărăște să atace, dar El știe. Fără să vrei, aproape ajungi într-un loc unde ești mai puțin vulnerabil și de unde te poți lupta mai bine. Credeți că locul luptei de la Călugăreni, mlaștina și ceața, le-a ales Mihai Viteazul? Dacă nu ar fi fost Dumnezeu în spatele conducătorilor care ne-au rămas în istorie, nu am mai fi existat de mult ca nație!

A urmat o nouă întâlnire cu domnii cu povara universului pe umăr. Inițial, eu și cu ceilalți veniți chipurile pentru demonstrație am fost conduși într-o sală de mese unde s-au vorbit nimicuri. Eram plictisit că trebuia să ascult povești. Ceea ce nu înțelegeau respectivii era că, prin natura formării mele, realizez când se spune o poveste fabricată și când cineva vorbește în prezent. Țin minte că măsuram radiestezie cât adevăr ne servea colonelul și era cam 10%! I-am spus asta și faptul că văzusem la televizor despre crearea noii arme PSI cu mult timp în urmă. Și că părerea mea era că fusesem adus acolo ca să vadă ce pot băieții lor pregătiți în domeniu. A încercat să o întoarcă și, în cele din urmă, am mers sus, în locul primei întâlniri. Doar că nu au mai venit generalii, ci fețe noi.

La un moment dat, iritat de faptul că mi se tot spunea că vor veni, că nu știu ce s-a întâmplat, că și-au primit soldele și întârzie, am vrut să plec. Unul dintre cei prezenți, eram cel

mult opt persoane, a venit la mine cu o cutiuță pe care se străduia să nu o văd și, uitându-se drept în ochii mei, a început să mă flateze că mi-a citit cartea, că soția lui era tot medic și că ar vrea să vorbim mai multe, că să-i dau numărul de telefon. Abureli! Dar am realizat că m-am calmat. Era vorba de cutiuța pe care mi-o pusese pe birou? Habar n-am.

Colonelul își luase un scaun și se postase oarecum în fața mea, deși în mod normal nu ar fi trebuit să stea acolo și, slavă Domnului, erau destule locuri în toată sala. Să se fi așezat tocmai ca să fie cu ceafa înspre mine, ca să poată percepe gândurile mele? Știut fiind că al treilea ochi, chakra câmpului de recepție, are proiecție dorsală? Nu știu, pot doar să presupun. Întâlnirea ar fi trebuit să înceapă la ora 16 și s-a decalat la 16:30. La ora 17 m-am ridicat frumos, am spus că am văzut tot ceea ce îmi doream să văd și că nu mai am nimic de adăugat la ce le spuseseam la întâlnirea trecută.

Colonelul a început să se bâlbâie că nu se poate. Eu am spus că ba da, că nu mă simt obligat să pierd timpul meu degeaba. Oricum mi se tot repetase cât de amărâți sunt ei și că nu pot plăti cursurile. Nu sunt un materialist, dar nu cred nici în munca voluntară. Și am plecat. Am fost bucuros că am scăpat.

Am început balamucul. Eu am atacat primul sistemul lor de apărare. Sediul respectiv era protejat de un con de lumină. Le-am închis-o, cum stingi becul. Apoi le-am atacat sufletele. Le-am adunat pe toate într-un loc pentru a le putea da înapoi la sfârșit. Astfel nu puteau să aibă puterea psihică maximă, dar nici nu aveau să sufere pentru ce urma să se întâmple în familiile lor. Și am atacat familiile, ca să le distrug echilibrul psihic. O să mi se spună că am greșit, pentru că ura motivează. Este adevărat, dar de abia după ce trece atacul, însă eu aveam de gând să nu-i slăbesc deloc. Am trimis demoni să zgândăre și să le ia somnul.

Din fericire pentru ei, nu mi s-a îngăduit să fac totul dintr-o dată. I-aș fi distrus. Dumnezeu voia ca ei să învețe, nu să-i distrug. Așa că, în timpul războiului de treizeci de zile, au fost

zile întregi în care nu le trimiteam nimic, dar îi simțeam cum compilează și caută soluții la problemele pe care le aveau deja. Știam că astfel aveau să învețe și metoda de atac, dar și pe cea de apărare. Rând pe rând, le-am trimis spații programate negativ, lumină informată prin grilă, argint viu, spiritele pământului, apei, focului și aerului. Le-am trimis arhanghelii să le taie câmpurile, ca să simtă puterea săbiilor de lumină, și altele.

Dacă îmi pare rău? Normal. Trebuie să fii nebun să dorești răul cuiva, dar de multe ori, ca medic, trebuie să faci rău ca să faci bine. Fiecare element pe care îl trimiteam era informat în așa fel încât cel care o pătea să ajungă la cineva care să îl și dezlege. Ca să și înțeleagă și să învețe și să știe exact cum și de unde îi vine. N-am pățit nenorociri mari. Tatăl meu era să facă un infarct, dar eram prin zonă și a scăpat. Mama a preluat atâtea de la pacienții mei încât este călită. În schimb pe câinele meu, în urma unui atac concentrat, l-am găsit în casă într-un hal fără de hal; făcuse diaree cu sânge, voma și umpluse casa și de una și de alta. Vrând să îl ajute, prietena mea o luase și ea și îmi căzuse lată în pat. A fost o noapte din acelea drăguțe, dar a trecut.

Încă două probleme am avut cu ei. Când s-a ridicat psihologul, care, chipurile, era venit să facă demonstrație alături de mine, și mi-a trimis destule entități care îmi secerau îngerii ca pe spice. Am scăpat și de aici. Lupta la nivel astral se dă ca pe câmpul de luptă, câștigă cel care are soldați mai mulți, ori știe să folosească mai bine sabia și tacticile vechi. Îmi folosesc cunoștințele din viețile mele anterioare în acest scop, așa că am un ascendent.

Un alt atac a fost o proiecție în punct pe ariile motorii Brodmann produs de un singur individ care se folosea de puterea subconștientului colectiv al grupului pe care îl conducea, colonelul! Mi-am amintit cum fusesem selecționat să ajung acolo. Probabil fuseseră mulți paranormali vizați și rămăsesem singurul sănătos.

Spusese la un moment dat că îl chemaseră și pe Eugen Celan. Dar, între timp, paralizase! Și spusese asta cu dezgust